

א שבת אכל הרצי הקדוש מליז'ענסק שבת חזון תשפ"ג

*

יִרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְהִתְפַּלֵּל בְּכָל כּוּחוֹ וּבְקוֹל הַמַּעֲוָרֵר הַפּוֹנֶה לְהִדְבֵּק הַמַּחֲשָׁבָה לְדִיבּוּר וּפְנִיּוֹ אֶל הַכּוֹתֵל בְּתוֹךְ סִידוּר הַתְּפִלָּה בְּבוֹקֵר וּבַעֲרֵב וְלֹא יִסְתַּכֵּל לְצַדִּיךְ מִתְחִלַּת הַתְּפִלָּה עַד סוּפָה,
וּבַחֲזַרְתָּ הַשֵּׁץ הַשְּׂמוּנָה עֲשֶׂרָה יְעִיין בְּסִידוּר לַעֲנוֹת אָמֵן בְּכָל כּוּחוֹ עַל כָּל בְּרָכָה וּבְרָכָה וּבִשְׁעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה לְהַטּוֹת אֲזֵנוֹ עַל כָּל דִּיבּוּר וְדִיבּוּר מִהַקּוֹרָא כְּקוֹרָא אֶת הַמַּגִּילָה לַעֲשׂוֹת עֲצָמוֹ כְּאֵלֶם בְּבֵית הַכְּנֶסֶת אֲפִילוֹ קוֹדֵם הַתְּפִלָּה וְאַחֲרֶיהָ עַד הַלִּיקְתּוֹ לְבֵיתוֹ

* הנהגות האדם של הרצי הנ"א ז'וק"ל *

הגיליון הוא תמצית ועריכה מהשעורים הנמסרים בקו שיעורי ליזענסק 0747-962-372
הערות והארות, תגובות ועובדות בעיני ליזענסק נשמח לקבל במייל nelizenski@gmail.com

עיר וקדיש מן שמיא נחית הוא הבעש"ט ז"ל ואחריו ב'א הרב הקדוש רבינו אלימלך ז"ל והם פתחו השער לה' !

מאור ושמש על רוח ד"ה ולנעמי

הנה בדורות שהיו קודם הבעש"ט ר' ישראל זקוק"ל אף שהיו עוסקים בתורה ועבודה מ"מ לא שמו לבם לתקן אשר פגמו עד ימי זקנה ולא ידעו כחה של תשובה עד היכא מגיע. עד שעיר וקדיש מן שמיא נחית הוא הבעש"ט ז"ל ואחריו ב'א הרב הקדוש רבינו אלימלך ז"ל והם פתחו השער לה' שטוב לעשות תשובה בעוד שהוא איש דהיינו בימי נעורו שהאדם כריך לתקן אף מה שפגם בגילגול הראשון ומכ"ש מה שפגם מקטנותו ובימיהם התחילו להתעורר פרחים וליאים בתשובה ע"י שהם היו דבוקים תמיד בתשובה הרמחה היו ממשיכים את עולם התשובה על כל העולם והתעוררות תשובה בימי נעורו ב'א לאדם על ידי שמדבק עצמו בצדיקה הדור אך שני בחינת צדיקים יש יש צדיק אשר הוא מתחזק בצדקו תמיד והוא באמת צדיק גמור אבל אינו דבוק בתשובה שמכיר א"ע שהוא צדיק וזה אינו יכול להמשיך ולהדריך נערי בני ישראל שיתקנו מעשיהם בתשובה מחמת שהוא עצמו אינו דבוק בתשובה ויש צדיק יותר גבוה שאפילו על מעשיו הטובים הוא ממשמש אותם אם הם כרוך ולכלול בלתי לה' לבדו בלא שום פני' אחרת ותמיד הוא דבוק בתשובה שמא עשה אחת מהמאות באיזה פני' אפילו דקה מן הדקה ואחר צדיק זה ירדוף האדם וישגיג וידבק עצמו בו ועל ידו יוכל לתקן מעשיו ולהגיע לתכלית עצדות ה'. ועל כזה נאמר מקום שבעלי תשובה עומדים בו' כי בכח זה הצדיק לקרב ולתקן נשמות ישראל לעצדות ה' ע"י תשובה.

בוודאי כריך האדם לרדוף אחר צדיק כזה ולדבקה בו.

פיעור צספה"ק נועס אלימלך

הרבי הנועם אלימלך בפרשה זו מלמד אותנו במה אנחנו צריכים להתחזק בעבודת השם כראוי וכנכון. וזאת למודעי שהרבי קורא צדיק לכל אחד ואחד מישראל לכולם יש זכות אבות וכל ישראל יש להם חלק לעולם הבא כי הרי עמך – עם ישראל כולם צדיקים. והרבי לא מעיד שמי שנקרא צדיק בפרסום הוא צדיק אלא כל יהודי שמקיים תורה ומצוות בדרך ענוה ותחנונים ומרבה בצדקה ומדקדק הרבה בקדושת השבת בכל פרטיה ודקדוקיה הוא צדיק אמיתי והוא הזוכה ליחד שם השם בשלימותו בשם כל ישראל. וזה לשונו הק' של הרבי בפרשת דברים:

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל כו'. יש לבאר שנרמז בכאן עצה לעם ה' איך יתנהגו לבוא אל אמיתת עבודת השם ב"ה, כי הטעם למה שאנו אומרים קודם כל עבודתינו ותפילתינו "לשם יחוד כו' בשם כל ישראל", והכוונה היות שאין צדיק בארץ כו' וא"כ האיך יכול לעשות איזה דבר קדושה באברינו כיון שנעשה בהם איזה עבירה חלילה ונפגם אותו האבר ואיך יכול להשרות עליו קדושת העבודה ההיא?

אך שהתיקון לזה הוא במה שכולל עצמו עם כללות ישראל, כי יש עולם הנקרא "כל ישראל" והעולם ההוא שלם בלי שום פגם, כי הכללות ישראל הם הצדיקים כמ"ש "ועמך כולם צדיקים", וא"כ אף שהפרטים חוטאים לפעמים אבל הכללות הם תמיד קיימים בקדושתם ואין שטן ואין פגע רע בהם חלילה, ותמיד צורתם חקוקה למעלה, והוא הנקרא בספרי קודש "אדם קדמון", ושם אין שליטה לחטא כלל והאדם מקשר עצמו שם בהתכללות ההיא, ואז אותו האבר נקשר בכללות ונתקן בקדושה עליונה, ואז יכול לעשות המצוה או העובדא ההוא. וזה עצה אחת.

ועוד יש עצה, היות ששורש כל החטאים הם באים מכח עץ הדעת, שנתקללה האדמה בל"ט קללות ומהם באה הזוהמא לאדם, אבל כשאדם שומר שבת כהלכתו בל"ט מלאכות, מתקן הל"ט קללות ואז יפרדו ממנו כל הקליפות, וזהו הטעם "כל השומר שבת כהלכתו כו' אפילו עבד כו' מוחלין לו". וזהו שרמז להם משה רבינו ע"ה באומרו עצות הללו לעם הקודש באמרותיו הטהורים,

אלה הדברים נרמז שמירת שבת בל"ט מלאכות, כדרך שאמרו בגמרא "אלה הדברים" מכאן לל"ט מלאכות, דברים הדברים ואלה הם ל"ט, {אלה עם ג' האותיות בגימ' ל"ט} יעוין במסכת שבת. ועצה השנית הוא תיבת "כל ישראל" ליחד ולקשר עצמו בכללות ישראל. וזהו "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל", פירוש אל העצת "כל ישראל" שאנו עושין כנ"ל, נתן לנו עוד עצה ב"אלה הדברים", דהיינו שמירת שבת. ודו"ק.

או יאמר "אלה הדברים כו'". נ"ל בהקדים לפרש פסוק "אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי כו'", דאיתא בגמרא "קיים אברהם אבינו ע"ה כו' אפילו עירוב תבשילין", והיינו שהיה מקדש ומטהר את כל רמ"ח אבריו וש"ה גידיו כל אבר במצוה השייך לה, דכל מצוה ומצוה יש לה עולם בפני עצמה, ואברהם אבינו ע"ה שהיה עובד השי"ת מאהבה, השיג את כל מצוה ומצוה בשורשה, ואפילו מצוה דרבנן יש לה שורש ועיקר בדאורייתא בעולם המיוחד לה. וזהו "בן שלש שנים הכיר אברהם את בוראו", דעיקר צריך האדם להתקדש ולהטהר עצמו מיד בהגיעו לשכל מקטנותו, והיינו "שלש שנים יהיה לכם ערלים ובשנה הרביעית יהיה כל

פריו קודש הילולים לה", דאדם נקרא "פרי" ששורשו הוא למעלה והוא אינו אלא כפרי הגדל באילן, וצריך האדם תיכף ומיד בשנה הרביעית להיות כל פריו קודש הילולים לה', כמ"ש "אשרי הגבר כי ישא עול מנעוריו", ואברהם אבינו ע"י עבודתו שלימה באהבה רבה, פעל והשפיע לנו שורש קדושה שנהיה אנחנו ג"כ יכולים לילך בדרכיו לעבוד הבורא ב"ה באהבה, וזהו פירוש "זרע אברהם אוהבי", ר"ל שאהבה הזאת הזריע אברהם לכל באי עולם, ובזכות אבותינו אנחנו חיים וקיימים בגלות המר הזה.

אך ברצות הצדיק להשפיע ולפעול איזה דבר ע"י פעולת עצמו אף בלא זכות אבות, דהיינו שהקטרוג חלילה גדול ואין מועיל זכות אבות לבד, צריך להחזיק במדריגה גדולה ממדריגת אבות, כמו שמצינו במשה רבינו ע"ה שכשחטאו ישראל אמר "ונחנו מה כי תלינו כו'", דהנה אברהם אבינו ע"ה כשהיה מתפלל על סדום אמר "הנה נא הואלתי לדבר ואנכי עפר ואפר", דהנה שורש הדבר כשהצדיק בא למדריגה זאת שיוכל לפעול בדיבורו, צריך להיות מאוד שפל רוח בעיני עצמו, וזהו שאמר אברהם אבינו ע"ה "הנה נא הואלתי לדבר", ר"ל שבאתי למדריגה זאת כנ"ל, הכניע והשפיל עצמו מיד ואמר "אנכי עפר ואפר", ומשה רבינו ע"ה כשחטאו ישראל ורצה להתפלל עליהם, החזיק במדריגה יותר גדולה מזו, דאברהם המשיל עצמו עכ"פ לעפר, ומשה רב"ע אמר "ונחנו מה" שהיה מסופק ולא ידע מה הוא ואפשר העפר חשוב ממנו, וזה שאמר משה רבינו ע"ה ג"כ "אתה החילות להראות את עבדך", אחר שעלה למרום והוריד התורה וראה מלאכים ועולמות עליונים, והיה זה בעיניו הכל התחלה נגד גדולת הבורא ב"ה, והיינו "אתה החילות כו'". והנה עתה ברצות הצדיק לפעול ולהשפיע, צריך להכניע ולהשפיל עצמו יותר, דהיינו שיהיה נחשב בעיניו כלא ואין, שמילת "מה" הוא לשון שאלה וספק, שהוא עכ"פ דבר מה אך שאינו יודע אותו הדבר הנמשל ונדמה לו, אבל מי שמחזיק עצמו כאין, אין לך הכנעה ושפלות גדול מזה.

וזהו "אשא עיני אל ההרים" ר"ל שבטוח אני בזכות אבותי הנקראים "הרים" לשון הורי ומורי, "מאין יבא עזרי" פירוש אבל כשאני צריך דבר מעצמי שיבא העזר מפעולתי לבד, הוא עי"ז שאני מחזיק עצמי כ"אין". ומהיכן בא עזרי? "עזרי מעם ה' כו'". וזהו פירוש (תהלים עב, ג) "ישאו הרים שלום לעם וגבעות בצדקה", ר"ל ישאו הרים, היינו ע"י זכות אבות הוא "שלום לעם", "וגבעות בצדקה" דאיתא בפוסקים דאבות לא קיימו יסוד מצות צדקה לגמרי מחמת שלא היה להם ליתן צדקה למולים, וע"י נתינת צדקה האדם בא ג"כ למדריגה יותר גדולה שיוכל לפעול הכל. וזהו "גבעות", ר"ל רחמים גדולים העליונים בא ע"י "צדקה", שזה הוא בלא זכות אבות ע"י שעתה מקויים יסוד מצות צדקה לגמרי.

וזהו "אלה הדברים אשר דבר משה כו' בעבר הירדן כו'", ר"ל דא"י מקודשת מכל ארצות, בית המקדש של מטה מכוון כנגד מקדש של מעלה, ושם בקל הוא לאדם לבוא למדריגות גדולות, והיה משה רבינו ע"ה אומר להם לישראל כל הדברים כאילו היה בעבר הירדן, דהיינו כאילו היה בא"י, כך אמר להם בקדושה ודביקות כ"כ גדול והשיג המדריגות כאילו היה בא"י.

או יאמר בעבר הירדן. ונקדים לפרש פסוק "ידרך ענוים במשפט וילמד ענוים דרכו". דהנה הצדיק צריך כ"כ לעבוד הבורא ב"ה עד שיוכל לפעול בדיבור בעלמא ולהכניע ולהמתיק הדינים, וזו צריך להיות בהסתר הדיבורים לפני המקטרג, וכשהיו ישראל במדבר היה הקב"ה בכבודו ובעצמו ממתיק עליהם הדינים, וזהו שאמר משה רבינו ע"ה לישראל בתוכחתו "ידע לכתך במדבר הגדול" ששם הוא מקום הדינים, "זה ארבעים שנה לא חסרת דבר" ר"ל שאפילו דיבור בעלמא לא הוצרך אז להמתיק הדינים מחמת גודל חסדו ית' עליכם. וזהו "ידרך ענוים במשפט" ר"ל ענוים היינו הצדיקים דורכים במשפט במדת הדין וכובשים

אותו להמתיקו, "וילמד ענוים דרכו" ר"ל שהשי"ת ב"ה מלמד להצדיקים שיעשו בהסתר הדבר הזה להמתיק הדינים, כאדם ההולך לפי דרכו ועושה פעולותיו כלאחר יד בהסתר.

וזהו "בעבר הירדן" ר"ל ירדן הוא לשון יר"ד די"ן, והיינו שמה רבינו ע"ה המתיק והוריד הדינים לבל ישלטו בהסתר ומן הצד עשה פעולה הזאת, ומשמעות דבורו היה כאילו היה מדבר על צד ועבר אחר, וזהו "בעבר הירדן במדבר" ר"ל שבדיבור בעלמא פעל ועשה זאת, "בערבה" ר"ל זה על הצדיק לעשות מחמת ערבות שכל ישראל ערבים זה לזה, וגם פירוש בערבה הוא לשון מתיקות ועריבות, שצריך הצדיק להיות מתוק לשמים ולבריות, "מול סוף" שצריך להיות כל עבודתו הכל למול אין סוף ב"ה בעולמות העליונים והכתוב מקצר בלשונו, "בין פארן" ר"ל שצריך להיות במידת תפארת מדת יעקב אבינו ע"ה לעורר רחמים על ישראל ולהמשיך הדינים על רשעים, "ובין תופל" ר"ל שיהא שפל בעיניו וטפל בעולם, "ובין לבן" ר"ל ע"ז בא ללובן העליון, "וחצירות" ר"ל שהצדיק הזה הוא כחצר לפני הבית שכל בני החצר נותנים עירובם אצלו, כך כל ישראל נשענים ונסמכים עליו להתפלל עליהם ולהשפיע ולהמשיך להם כל הצורך לכל אחד ואחד.

או יאמר "חצירות" מרמז לשם הויה ב"ה, דחצר שיש בו דין חלוקה אינו פחות מד' אמות לכל אחד, ד' אמות הוא רמז לשם הויה ב"ה, וזהו "וחצירות" ר"ל שצריך שיהא השם הויה ב"ה תמיד לנגד עיניו כמ"ש שויתי ה' לנגדי כו', "ודי זהב" ר"ל שצריך להמשיך פרנסה והשפעה לכל אחד די פרנסתו.

או יאמר "ידרך ענוים" ע"ד הפשוט, ר"ל שהצדיק מדריך את הענוים הם האנשים המתחברים לעבודת השי"ת {ולא הפי' מחוברים ל-און/הון שלטון ושררה} שישפטו את עצמם תמיד ויחזרו בתשובה תמיד, "וילמד ענוים דרכו" ר"ל ואחר זה מלמדם שילכו בדרכיו בדביקות ואהבה רבה ושלימה להשפיע ולהטיב לישראל, שזה הוא דרכו ורצונו של הבורא ב"ה להטיב ולהשפיע. וק"ל.

כל ישראל הם עמך כולם צדיקים. והקב"ה שומע תפלתם ונענה לבקשתם ומלמד אותנו הרבי באמירה רכה ונעימה שורש עבודת התפילה שהיא תשובה ועבודת המידות ואז התפילה רצויה ומתקבלת לפי כסא הכבוד. ובזה התפילה שנמשכת משורשים אלו זוכים לפעול ישועות לכולם ולא רק למקורבים ללמדם סיפורי ישועות לפרסום. וזה לשונו הק' של הרבי:

תכון תפילתי קטורת לפניך, יש שני מדרגות צדיקים, דהיינו יש צדיק שתמיד בכל העובדות והמצוות שעושה, נדמה בעיניו תמיד שמחסר בעבודתו ית"ש, שלא עשה המצוה כהלכתה בשלימות, ויש לו צער גדול על זה, ורואה תמיד בשפלותו ומוכיח עצמו על שהוא מחסר בעבודת הבורא ית', מחמת שידוע ומכיר גדולות ורוממות האל ית', ובכל אבר שרואה בו שהוא מחסר, ע"י הרהור תשובה הזאת, הוא מקדש את האבר הזה ומוסיף קדושה על קדושתו, ומחזק עצמו בעבודת הבורא ית' יותר, ומקדש כל אבר ואבר מחמת שרואה שכל ימיו עדיין עבודתו אינו שלימה באבר הזה, והצדיק הזה נעשה כל אבר ואבר אצלו ככלי זיין לעשות פעולה בכל אבר ואבר.

וזהו שאמר דוד המלך ע"ה "ויוציאני למרחב יחלצני כי חפץ בי", כי האדם שאינו רואה ומסתכל בשפלותו וחסרונו שהוא מחסר בעבודת הבורא ית', יש לו הרחבה גדולה, שהוא בעיניו צדיק גמור ואין מתחזק עצמו להוסיף בעבודתו ית', וזהו "ויוציאני למרחב" ר"ל שהוציא אותי מבחינה הזאת שמגיע ממנה הרחבה לאדם, שאין לי הרחבה רגע אחת, רק

שאני מצטער תמיד שאני מחסר בעבודתו ית', "יחלצני" ר"ל לשון חלוצי צבא, שע"ז כל אברי הם חלוצים ומזויינים ככלי זיין שאוכל לפעול בכל אבר ואבר, וכל זאת מאתו ית' שמו, "כי חפץ בי" לעזרני, כמ"ש חז"ל אלמלא שהקב"ה עוזרו כו'.

ויש עוד צדיק שאינו במדרגה הזאת, רק שהוא מתפלל תמיד להשי"ת יומם ולילה שיעזרהו לעבוד עבודתו בשלימות. וזהו "תכון תפילתי קטורת לפניך" ר"ל אפילו מי שאינו במדרגה זאת להכיר חסרונו, רק שהוא מתפלל על עצמו כנ"ל, אעפ"כ יהא כח בידו ג"כ לפעול להכניע ולהשפיל הדינים הקליפות כקטורת כנ"ל.

אלה הדברים כו' בעבר הירדן כו'. נ"ל כי הנה הצדיק תמיד תשוקותיו הגדולים להשפיע רב טוב לבית ישראל, ולפעול להם כל צורכיהם בני חיי ומזוני, ולהפך מדת הדין לרחמים, ולהמשיך להם חסדים גדולים, כדי לעשות נחת רוח ליוצרו ית', לפעול תענוג בכל העולמות ולהמשיך השפעות תמיד בלי הפסק, ולזה צריך הצדיק להיות הפקר כמדבר, כדרך שאמרו בגמרא לגבי יואב "וביתו כמדבר" שהיה ביתו הפקר לעובר ושב כמדבר, וגם הצדיק הזה צריך שיהיה הפקר לכל הצריך אליו לכל דבר, וזו היא הפירוש "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל במדבר.

דבר תורה בפרשת השבוע

תוכחה-שיח מכובד ומכבד

ספר דברים נקרא משנה תורה ופירושו מלשון שינון וחזרה שמשנה רבינו חזקוני על דברי התורה שלמדנו עד כאן ומוסיף תוך כדי הלימוד מצוות ופרטי דינים המצויה הראשונה שבה פותח משה רבינו את משנה תורה בפרש דברים. היא מצוות "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא". והסיבה לכך כי יסוד מצוות התורה הם מצוות של בין אדם לחבירו, והיצר הרע מבלבל את האדם שיעבור על מצוות עשה ולא תעשה על ידי זה שמפתה אותו לקיים בהידור רב להוכיח את חבריו או את בני משפחתו וכו'. וכולל בזה את כל איסורי תורה של בין אדם לחברו ועוד, משנאת ישראל ועד כבוד את אביך ואמך, ומלמדת אותנו התורה הק' שהכלל הראשון שאם ילמד אופני מצוות הוכח תוכיח וכדי להבין ולדעת את פרטיהם יצטרך ללמוד בספרים שמלמדים הלכות אלו ואז לא יכשל בנסיון ולא יבא לידי בזיון ולא יהא עליו חטא.

הפסוק הראשון הוא דברי תוכחה שאומר משה רבינו לכלל ישראל ומוכיח אותם ברמזים כחודשיים לפני פטירתו. ומסבירים הראשונים שלמדנו מזה שבע יסודות בהלכות תוכחה.

א. תוכחה הוא דו שיח מכובד ומכבד, לא כדי לקנתר ולא כדי למצא עילה/סיבה להרחיק מישוהו, או הזדמנות להראות לפלוני שאינו רצוי, ולא כדי לפרוק על

הזולת את מחשבותי שאינם טובות. **ב.** להיזהר בזהירות יתרה בכבודם של אלה שמוכיחים אותם, ולומר את הדברים ברמז ובדיבור ולשון מכובדת, אפילו אם נדמה לנו שלא יבינו את הרמז. **ג.** המוכיח חייב לתת הרגשה שזה רק דיבור בין אישי ושיחת חברים וראוי שיענו וישתתפו בשיחה, ואם זה שמוכיחים אותו לא משתתף בשיחה, אומר רש"י שהמוכיח צריך לומר לו **בסבר פנים יפות** תשתף איתי בשיחה. **ד.** דברי תוכחה תכליתם להביא שלום בין איש לרעהו. שהרי כך היה עם אברהם ויצחק כשהוכיחו את אבימלך, ובסופו ויכרתו ברית שניהם וילכו בשלום.

ה. לא להוכיח יותר מפעם אחת. **ו.** להוכיח בצורה כזו שלא יתבייש חברו לראות אותו אחרי התוכחה. **ז.** תוכחה. אפשר להוכיח רק אם יש אהבה אמיתית בין המוכיח לחבירו. ואומר המדרש. האמת שבלעם היה צריך להוכיח את ישראל אלא אמר הקב"ה אם בלעם יוכיחם יאמרו שונאינו מוכיח אותנו, על כן אשים ברכות בפי בלעם, ויבא משה אוהבן של ישראל ויוכיחם מתוך אהבתו אליהם.

ויותר ממה שלמדנו נהגו האחים הקדושים הרבי ר' אלימלך והרבי ר' זושא זיע"א. כשראו עוברי עבירות, היו בוכים ואומרים אוי לי שכך וכך עשיתי והכעסתי את הקב"ה, ואמרו וידוי ובקשו תיקון מהשם בבכיות ובתחנונים. והשומע היה אומר אם הצדיקים האלה שאין להם יצר הרע ורק חושבים שהם עשו עבירה עושים תשובה בכי ותחנונים, אני על אחת כמה וכמה צריך לחזור בתשובה. וכך הם הוכיחו יהודים שלא חשבו שיודעים בכלל ממעשיהם שאינם טובים, ולא עלה על דעתם שהתכוונו אליהם.

וכדי להבין כמה זה חשוב להקפיד על כל הפרטים של "לא תשא עליו חטא" אביא סיפור אמיתי. יהודי בר אורין ובר אבהן היה גר על יד שטיבלעך הוא היה מתפלל ותיקין ואח"כ היה פוגש שם אנשים דיבר איתם בשקט וזה לא הפריע לאף אחד ועוד יותר מזה כבדו אותו כיון שהיו שואלים אותו שאלות בהלכה ועצות ורק אז היה אפשר למצא אותו לפני שהלך לעבודת הק'. היה שם איש אחד שהיה לו שנאה בלבו על אותו בר אורין ותמיד גער בו בבזיון, ואנשים העירו לו על זה, אתה מבזה תלמיד חכם שהוא ראש כולל ורב כאן בעיר ואנשים שואלים אותו וכו' והוא גם לא מפריע והגערות שלך מפריע בגדול. ותמיד ענה שיש מצוה גוערים בו אפילו אדם חשוב. וברוך השם אני מקיים את המצוה בהידור. יום אחד ניגש אליו יהודי ואמר לו בזה הלשון דע לך כמו שאתה מקיים בזיון תלמיד חכם בהידור ועל פי ההלכה, כך הקב"ה יקיים בך גוערין בבזיון גדול! לא עברו הרבה ימים והתגלה קלונו ברבים בענין הנהגת הבית ובית הדין גערו בו וברח לחוץ לארץ בבושת פנים וכמובן שהתגרש והחריב את ביתו. זה "השכר" של אדם שקיים מצוות תוכחה וגוערין בשמחה, ולא למד איך לקיים ולא תשא עליו חטא.